

DÜSEVNI LISZT

Mejszecsne verszke novine.

Podgovorni reditel: LUTHÁR ÁDÁM v Püconci.

Pom. reditela: Fliszár János i Kováts Stevan
v M. Soboti.

Lasztni i vödávník: Prejkmurszka evang. síniorija.

Cejna na leto 20 din., edna numera 2 din.

Rokopiszi sze v Püconce májo posilati.

Naprejplacšilo gorivzeme vszáki ev. dühovnik i
vucsitel.

Advent.

»Ovo sztojím pred dverami i trüplem,
csi bode sto csülo glász moj i odpré,
mi dveri: notri bom sou k-nyemi
vecsújao bom zsnyim i on z menom«
Ozn. 3, 20.

Szam ödicseni Krisztus dá písziati z János
apostolom zgornye recsi cérkvi Laodicsánszke,
toj ni mrzloj, ni toploj, nego mlácsnoj, stera
míszli od szébe, ka je bogata i nikaj ne potre-
búje i nezná, ka je nevolna i szirmaska. Právi
adventszki glász zadvári z-tej rejcsi vu nasa
vúha, szamoga Odküpitela glász. Zdaj vu szvé-
tom adventszkom caji, gda obprvim prihája k-
vam ponízno i prouszto vu iméni Goszpodno-
vom nas nouvi liszt, gda pred vasimi dverami
kloncka, trüple i notriidejnye proszi: „Csi glász
nyegov csüli bodte, ne obtrdite szrdcá vasa“.
(Zsid. 4, 7.) Ne bojdite mlácsni, nepravte:
nepotrebújemo te, nego szi ga kúpte! Kak je
Jezus Krisztus, — vu kom je Nebeszkgoga Ocsé
vekvecsna lübézen tejlo vcsinyena ino sze szká-
zala na etoj zemli, — záto prisao, naj poiscse
i zdrzsi, ka je na zgübo slo, tak i ete liszt
scsé goripoiszcati, vküpeszprávlati, preszvetsá-
vati i vu právoj veri zdrzsati vszákoga evange-
licsanszkoga csloveka.

Jezus Krisztus, zsítka poglavník, szmríti
obládavník, komi je popolna zmozsnoszt dána
na nébi i na zemli, nas Goszpoud, nas král, nas
Odküpitel, nas Zvelicsitel je on, ki etak veli:
»Ovo sztojím pred dverami i trüplem«. On scsé
nam príditi, On szi zselej meszto vzéti vu
sem szrdci. Nej zadrügo, nego szamo záto,
aj z-nász nouve lüdi, vu Bougi blájzsene, od
eha szlobodne, naprávi. Záto prihája on
nam, záto szi proszi notripüszitsejnye z-taksov

krotkosztjov, z taksov velikov, z taksov szvéto-
v lübéznosztjov, z taksov prijaznívosztjov, kakse
nindri indri nenájdemo szamo li prinyemi. Apos-
tolszko zapouved zselejmo szpunyávatí po Je-
zusovi sztopáji. gda ete liszt razposlemo z-tém
goridányem: gúcsi, opomínaj, káraj, vcsi nász,
naj zatajímo nepobozsnosztí szvetszke zselé,
mertücslívo, pravicsno i pobozsno zsvémo na
etom szvejtí i vrejli bodemo vu dobri delaj.
(Tit. 2, 12, 14, 15)

Ali kak? Zakaj klancka, trüple Jezus tak
krotko, ponízno? Zakaj proszi szebi notriidej-
nye? Jeli nema jusa, jeli nema zmozsnosztí na
tou, ka bi zapovedao, naj sze pred nyim od-
préjo vszáke dveri i On notriide, kama szamo
scsé? Sztanovito! I ednouk, csi je etoga szvejta
vóra doj sztekla i vrejmen sze szpunilo, príde
On zpopolnov díkov i zpopolnov zmozsnoszt-
jov i ti vküppotrti szpádnejo pred nyegove
nogé escse i oni, ki szo nyega zatájili i ospo-
tali; ali zdaj escse, dokecs milosztse, Bozse
trplívosztí cajt drzsi, zdaj escse králov král,
díke poglavník krotko, ponízno posztáne pred
ednim krhkim, grejsnim cslovecsim szrdcom i
klancka, trüple i proszi szi notripüszitsejnye.
Zakaj dönok? Záto, ár tou scsé, naj mí sza-
movolno, z lübézni, z radosztjov, szlobodno od-
prémo pred nyim dveri nasega szrdcá; záto, ár
tou scsé, naj za szamo nyegovo nezmerno
lübézen, z-sterov je szam szebé gorialdüvao
zanász, szamovolnov, szlobodnov lübéznosztjov
plácsano; záto, ár scsé, naj sze mí szamovolno,
szlobodno dámo tá nyemi, kí je szvoj zsítek
dao za nász na krízsnom drejvi.

Ovo záto prihája k-nam tak krotko, tak
ponízno, z taksov lübéznosztjov nas Goszpoud
i nas král; záto trüple tak ponízno na dveraj

nasega szrdcá z szvojov krvávov rokouv od cvekov krízsa. I csi sze On, nas Goszpoud i nas král, ki zmozsnoszt má obri nász tüdi, tak krotko i prijaznivo priblizsáva k nam, jeli sze moremo te gízdávo vkraj zaprejti pred nyim, kak csi bi nikaj nej meli zsnyim?! Kak, csi bi ga nam niti nejtrbelo?! Ali, pa escse kak ga potrebújemo! Nyega bole, kak kogasté drúgoga. Oh, da bi prav znali zarazmiti, goriprijéti, prestímati, szkaszúvati, kak velko delo je tou, ka Jezus, te Krisztus, král, poglavník díke tak prihája k nam i od nász, krhki, grejsni lüdi notripüszitsejnye proszi i sztánek szí scsé vzéti v nasem grejsnom szrdci! Ah, da bi zacšüli nyegovo klanckanye! Ah, da bi zacšüli nyegov méhki, krotek, opomínajoucsi, zovécsi glász! Ali persze doszta jí je taksi, kí niti domá nega, gda sze Goszpoud priblizsáva k-nyíhovomi szrdci; kí szamo protizvúna zsvéjo, vszigdár szo szkrbi, z radoszti toga szvejta podzajéti i te je persze nej csüdo, csi taksi nezacsütijo Goszpodnovo klanckanye, nyegove zovécese rejcsi, nego szploj brez szlejda lebne tá obri nyí Advent, Bozsics, Velkipétek, Vüzem i cejli cajt milosztse.

Bojim sze, ka nas máli liszt, — steri tüdi tak krotko i ponízno zselej k-vam prihájati i szamo mejszecsno, za volo nase financiéne szlabosztse i steri sze vecs scsé brígati z-dúsov, kak etoga szvejta drúgimi szkrbí, celou pa nej z politikov, — rávno záto pri vnougi hizsaj nenájde notripüszitsejnya?! Ali nej, dráge düse, csi sto, mí sze neracsúnajmo med tiszte, kí tak vszigdár szamo protizvúnejsnyem zsvéjo, kí kák da bi sze bojali od toga, ka bi ednouk szvoj pogléd proti znotrejsnyem obrnoli; kí, tak da bi sze bojali odtoga, ka bi ednouk, vu szvojem szrdci, vu szvojoj düsi prav okouli poglednoli, nego bole szprobajmo szebé i te bomo vidli tou, ka je persze vidíti nej prijétno, ali ka vidíti je potrejbno, da je nase szrdcé puno zhúdoubov, puno z grehom. I csi predtém szí ocsi nezaprémó i pod bremenom greha szí zdühávati moremo, te sze goriobüdi v nasem szrdci tou zselejnye tüdi, naj sze odtoga bremena oszlobodímo. Obüdi sze vu nasem szrdci zselejnye za onim Jezusom, kí je záto prihájo na ete szvejt, naj nozí etoga szvejta greh. Te, csi zacšülimo nyegovo klanckanye, csi zacšütimo nyegove lübézni, nyegovoga evangeliuma rejcs, te sze nezaprémó notri pred nyim, nego radi odprémó dveri nasega szrdcá i radüvalimo sze z Máriov, z-Zakeusom i z vnougimi

drúgimi prerodníki, ka ovo Zvelicsitel je notriprisao k-nam i blájzseno je grátalo nase szrdcé! Bojdi nas *Düsevní Liszt* tüdi poutikazács, pomagács k-taksemi blájzsensztvi! Bode! Záto sztojí pred dverami i trúple, da notriprihájajoucs k-vam dokoncsa vu vami ono dobro delo, stero je zacšno.

Pozdráv cstitelom!

Gda z-etim nouvím verszkim csaszopíszom, z „*Düsevní Lisztom*“ pozdrávlamo vsze cstitele nyegove, csújemo, kak nisterni pítajo: Ka scséte, zakaj prihájate? Odgovora na tou sze nescsemo, niti nemremo ognoti.

Escse pod magyarszkim ládanyem. — gda szo pa vnougi nasi evangelicsanci lehko csteli vogrszke verszke csaszopísze —, szmo za veliko potrejbcsino szpoznali vödánye szlovenszkoga evangelicsanszkoga verszkoga csaszopísza. Ka je nase nakanejnye szamo pri ideí osztanolo, tomi szta glavníva zroka, nase znáno szirmastvo i máli racsún nász evangelicsánov szlovenszkoga jezika. Mi evangelicsanczi nemamo nikse fundácie, latifundiomov, kapiála, zemelszki pátronátusov, niti cerkevni szlúzsbeníkov z-velikim premozsenyem, odkec bi lehko csakali podporo, lehko cejlo pokrítje na taksi liszt. Vernoszt, vrejloszt, vere lübéznoszt nase církví kotrig je nase jedíno bogásztvo. Té verne, vrejle kotrige z-szvojimi fileri májo plácsati liszt, csi ga vödámo. Z drúge sztráni pa, csi nász je malo escse pouleg nájbouge voule li malo naprejplacsníkov dobí liszt i kém menyé naprejplacsníkov má, tém je dragsi ednomi po ednom, ár tiszti malo cstítelov more plácsati one velke sztroske stampanya, stere bi meli vnougi plácsati. Prevelko sumo za taksi liszt bi szamo nisterni bílí mogoucsni plácsati, za steri volo bi sze nikak nej zájalo liszta vödávanye.

Lejta szo lehnola, edno za ovím, razmere nase szo sze prevecs premejnile. Potrebcsína za etaksi liszt sze je povéksala. Nej szo mogli — i nemrejo prídíti nasi evangelicsanci z-szvoje düse vtrgnyenomi prelejpomi deteti. Düsevními liszti, z-steroga bi, líki z denca csíszte vretine otávlali nebeszki ország zséjajoucsopotrejbcsino szvojo, k-steromi bi „kako k-hladnoj vodi jelen“ z-punov lübéznosztjov prihájali sze otávlát steri bi, kak szúncsni zrák z szvetlosztjov i toploucsov, v vszáko evangelicsanszko hizso prihájo. Na nasem sinyorszkom osznovnom

gyülejsi szem záto prelozso, naj bi sinyoríja vödávála verszki csaszopisz. V-nasem kalendariji szmo zse naznanili vödávanye lísztá. Ete titulus szem nakano lísztí dati: „Vola“. Vola znamenúje moucs, vödörösánye, nevaganye, obcsútejnye za szpunyávanye dúzsnosztí, szamogaszebé zatajenye. Té jákosztí szmo zseleti búditi vu vami; poszadati vu vász edno, — nevkleknyeno volo, ár je szamo tak mogoucse doszégnoti vékse-ménse cíle; szamo tak pokázati moucs, stero bi glédali i vidili escse nej evangelicsanci túdi. Szamo tak bomo naszlednícke ocsákov mantrníkov, ki szo gotovi bílí zsítek i blágo i vsze, ka je drágo, z plemenítov dúsov za szvojo vero i cérkev, za vadlűványe Krisztusovo gorialdűvati. Po vouli g. Sinyoura je líszt dónok szvoj zdásnyi titulus doubó.

Vidivsi mlácsnoszt, celou v nisterni nasi gmajnaj proti kalendari-i ne nemiszlím szí na szrmáke, tém bi rad ksenki dao vrouke has kalendari, nego míszlím szí na prémocsnejse, kí szo nej prerazmili, nej obcsútili, ali szo tou nej steli, ka je tú gucs od podpéranya evangelicsanszkoga stamparsztva i piszátelsztva, od toga, jeli nász 20,000 prekmurszki evangelicsánov zná kaj doprinesztí, jeli scsémo kaj, jeli szmo vrejdi kaj, jeli prestímamo szvoje, ali pa, — ár drúgi szvojo portéko z pár nevolnimi korounami, ali dinárami falej lehko dá, — rúzsno odámo, osztávimo lasztívne düseвне kincse i gda sze je kázalo, ka lísztá falej od 20 dinárov nemremo dati cstítelom, szem zse szkoro dvojití, vcagati zácsno na vödávanye lísztá gledoucs. Boug moj, sto, ali kelko jí dá nasi verníkov telko pejnez, 80 korun, na edno leto za církevní líszt, steri escse k cój nede politizerao, nede sze pribízšávao cstítelom z glaszními recsmí, z velíki rebuszi, nego Krisztusove rejcsi prousztím, krotkím, ponízím glászom?! Na znánye szem dao moje ceknenye pom. redítelom. Z-bolezním szrdcom ja, ali za pretísznyeno szmo szpoznali szkoncsati, ka lísztá med vezdásnyími drágími razmerami i med taksím szlabím vöidejnyom podpéranya, nemremo vödávati Düseвно delo, cajt, trűde zľúbéznosztjov bi aldűvati na líszt, ali ka bi escse z lasztívne zsebké placstűvati-ga, tou niscse nemre zseleti od nász, zse za toga volo nej, ár mí evangeličsanzski szlugi Krisztusovi nej szamo zsakle, nego escse zsebké prázne mámo.

Noucs-dén szem nej meo pokoja. Nemooucse, ka bi deklícska mrla! Nej, nemre, neszmi sze tou zgodítí! Dober Boug bole ľúbi

nase ľúdsztvo, kak bi pa tou dopűszto! I kak sze je zse vnookrát poszvedocsilo, ka gde je nájvéksa potrejbcsina, tam je nájblízse Boug i pomoucs, tak zdaj túdi. Szlejdjen vecsér církevno ga leta, pred I Adventszkov nedelov me je Boug vkűpeprineszao z-edním verníkom. Nigdár szem ga nejvído i nej poznao. Szrécšao sze je z mojav tűvárísicov prizseleznici i prejk nyej je dao zse 520 korun. „Na razsírjávanye Bozse Rejcsi, naj sze cslovecsa hűda szrdca pobogsávajo“! Cmór Ferenc je bio té Bozsi poszelník i angel, kí me je pokrepiti meo v szlabosztí; ľúzsnyar G. Radgonyi z lezsenyá Motovílec. Szrdce mi je z radosztjov napunyeno, dúša mí je blájzsena posztánola. Pár dinárov toga csloveka je zadoszta velíka suma na tou, naj kaj zacsnemo. Odloucso szem sze, ka Líszt li vödámo! Vö ga dámo vu velkom racsúni, naj ga vnougi, szkoro vszi evangelicsanzski verníci cstéjo. Cstéjo ga bogátci i szirmácke. Ti szlejdnyí ksenki ga májo dobití. Vsze tou pa szamo tak bode mogoucse, ka de nas imenűvani cslovek, — mocno sze vűpamo, — vnouge naszledníke meo, kí szo Bougi zahválni, ka nyím je dao zemelszke kincse, ka blagoszlávla nyíhove trűde; i ka szo vzéli od Bougá, z tiszto ga kaj zľúbéznosztjov dájo na razsírjávanye nyegove Rejcsi, nyegovoga országa, naj sze cslovecsa hűda szrdcá pobogsávajo! Proszím i na tou nase sinyoríje vsze prémocsnejse verníke. naj sze neszpozábíjo, ka cslovek nezšívé szamo z krűhom, pa ka haszni csloveki, csi li cejli ete szvejt zadobí. Míszlíte szí na Bozso Rejcs, na zsítek vekvecsni, na szvojo dúso, i z véksím dárom dajte nam mogoucšnoszt, da bomo Bozso Rejcs po zdásnyoj doubi, z-stampom túdi siríli i nas líszt kamcsi edna v kmíci gorécsa szvejcsa bode! Proszím vsze gmajne, naj na té cío túdi gvűsno sumo dovolijo! Proszím pa vsze gmajnszke vodítele, düseвне i szvetszke, vsze kotrige vszákoga réda in sorsa, da bodejo nasega lísztá zrejlí cstítelje, zrejlí sirítelje!

Vsze szamovolne dáre bomo v vszákój prísesztnoj numerí zahválnosztjov kvítejrali.

Eti opomeném, ka szem na Advenszko I. nedelo vu církví vöoznano vsze zgoraj píszana i dobleni szo dári na té cío od Luthár F. Sarolte 400 kor., od Boldizsár Stevana z Kámovec 120 kor., g. Hartner Géza, bívsi Poszlánec, pűconszki csasztní pörgar szo pa 600 kor. obecsali pri ednom prűlícšnóm szrécšanyí na isztí cío. Vszem tem najtopejsa hvála!

Ka scsémo z nasim lísztom. „Glász kricsé-
csega vu püscsávi“ scsémo bidti. Krisztusovo
szvetomater církev scsémo zidati, nyou brániti
od znotrejsi i zvünejsnyi nyéni nepriátelov. Tiszte
dráge kincse, stero szmo za szvéti herb po
Poglavníki vere naše doubili vu evangeliumi,
scsémo obarvati, obrániti, razsirjávati i príseszt-
nomi pokolejnji prejkdati. Opominati scsémo:
„Vu szloboscini tak, na stero nász je Krisztus
oszlobodo, sztojte, i ne dájte sze pá vu járem
szlúzsbe prézsti.“ (Gal. 5, 1.) I nepravte, ka je
etakse opominanye nej potrejbno! 1922. apr. 23.
vödánoj numerí Kleklinovi Novin cstémo, ka
szo vojniki 3. batt. 15 pouka z Travnika 304
K. dára poszlali na rázne r. kat. cíle; praj 8
dinárov na Novine za edno evangelicsanzsko
szirouto tüdi i med tejmi darovníki, miszlim sze
nemoutim, ete evangelicsanszke decske náj-
demo: Lajncsek V., Skrifecz L., Rituper J.,
Nemec I. z Tesanovec; Lajncsek J. z Ratko-
vec; Sinkéc F., Szmodis J., Skerlák L., Szmodis
K., Skerlák A. z Sztányovec; Kercsmár Zs.,
Fartely L., Siftár F., Tkaucs L. z Szebebovec;
Skalics J., Pécssek S. z Szela; Korosec K., Bohar
S. z Sülinec i escse morebidti drúge. Jeli ne-
csújemo z-eti iménov tozsbo prouti nam? Jeli
nam nekricsíjo vu düsnovejszt tá iména, kak
ednouk Pavel apostoli vu szne eden glász:
„Hodi prejk v Macedonijo i pomagaj nam“.
Dajte nam novine z-nase düse, da nemo pri-
tísznyeni na one! Eti je vrejmen punosztí! I ka
je szkoro neverjetno, v zgornjem glászi escse
eto cstémo: „Za betéznoga Rituper Józsefa z
Tesanovec na edno meso 5 dinárov; stero je
on proszo, da naj tak bou i tüdi zselo“. Za sálo
bi stímao jasz tou zselejnye od nasi decskov,
ali vu Novinaj sze mocsno potrduje za isztino
bidti i nam je tou vszegavejcs edno zsalosztno
znamejnye, ali tüdi büdjenye na vödávanye nasega
líszta.

Scsémo zaviditi vsze nase církevne ne-
voule, nyé poménsávati nase düsnevejszti sztis-
kávajoucsa moucs bode.

Pod erdécsi vorcan vküpnoga mislejnya
scsémo szpraviti vsze nase gnajne i nyihove
kotrige, naj csi edna radoszt ali zsaloszt má,
od toga vsze ove tüdi znájo. Nase szkrbnosenyé
escse naznasi gmajn otrgnyene, amerikanszke
nase verníke zselejmo razpresztrejti i nyé za
szvoje obarvati. Nenihámo brez pazke zsítek
evangelicsancov cejluga szvejta. Krátke, zname-
nitejse glásze z drzséle i z-szvejta tüdi bomo
prinásali.

Nesztraslívi boriteli i brániteli bomo nas
církevni *autonomni* jusov.

Vu násém deli nász nevodijo niks
szebicsni cíli, jedíno gorécsa lúbézen do
církevi nasi ocsákov i lasztívnoга szrdcá. To
zselejmo szlúzsíti z cejluga szrdca, z-cejle düse
zevsze moucsi nase, znasim píszkom, steri nede
vmárjao, nede bloudo nikoga, nego ozsivávao
po právi sztezaj vodo.

Vúpamo sze, ka mo meli pri tom deli
vrejle pomocsníke. Najvékso vúpazen naso po
polozsímo vu miloscsó Nebeszskoga Ocsé, koga
moucs sze vu ti nemocsni vövjavla! I csi je
nase delo, nakanejnye pouleg nyegove voule —
dá on k szádjenyi i polejvanyi szvoji krhkoucsi
delavcov rászti pouleg potrejbcsine.

Vu toj vúpaznoszti klanckamo po dvera
vszákoga, szvojo církev lúbécsega, evangeli-
csanszkoga krsztsenika, proszecs notripísztszejnye

Vu Jezusovom iméni z-ednov volov zidajmo
nyegovo církev na Bozso díko!

Luthár Ádám
podgovorni reditel.

Peszem.

Gusztáv Adolfa, svédskoga kralá, vu boji. (259. vögrszka — r
lasztívno nouto, na szlovenszko preobrnó POLGÁR SÁNDOR

1. Ne vcagaj, oh csrejda mála,
Naj ti ne presztráso szrdca
Vnougi tvoj' protivníki.
Bár z-besznoucsov ido na té',
Ti trepecses, tocsis szkuzé:
Nemrejo ti skeuditi.
2. Vúpaj, pomoucs je pri Bougi,
Batrivi te v mokaj vnougi,
Potrdi tvojo vero!
Gedeona posle k-tebi,
Kí obráni vu vihéri
Tebé i evangelijom.
3. Zsivé Goszpoud, obecsanye
Nyegovo sztojí na veke, —
Nemre nam vrág skouditi.
Boug je znami, obdrzsmo ga,
Velika je moucs Goszpodna,
Mí moremo ládati.
4. Pomágaj nam, Krisztus míli,
— Vúpamo sze li vu tebi —,
Pomágaj z-dúhom tvojim;
Mí pa tvoja verna csrejda,
Dicsimo tebé, Goszpodna,
Z-hválodávanyem vecsnim.

„Düsevni Liszt.“

„Düsevni Liszt“ pozdrávlam te,
Z-Jezusom szi prisao ti sze:
Ti bos nas veren voditel,
Düs nasi právi varitel.

Na meszto ti, zamüdjeni,
Sztoupi ti zdaj porodjeni,
Cimpraj v-nami vero krepko,
Zbüdi vu nász voło gibko.

Csakali szmo te zse dugo,
Ár szmo meli veľko túgo,
Prisao szi k-nam z-Jezusekom,
Düs nasi veszelitelom.

Vodi nász po tvojem dühi,
Niscse ti naj nede túhi.
Vszáki te z nász prídi csesztít,
Pozdrávlam te: „Düsevni Liszt“!

FLISZAR JÁNOS.

Steroga z-deveti?

Koledna pripovejst. — Szirmaske decé krisztkindli.

Zsivo je v ednom veľkom vársi eden szirmaski csizmár, ki sze je z-szvoje mestrije nikak nej mogao obogatiti. Nej záto, da bi szi lüdjé vküppogúcsali, ka po etomtoga nedo vecs csízme noszili. Pa záto tüdi nej, da bi poglavársztvo zrendelüvalo, ka poetomtoga csízme na pou cejne more odávati. Sívao je jáko lejpe i tak mocsne, ka szo sze szami küpci zse zácsali touzsiti, ka ji nemrejo raztrgati. Meo je zadoszta küpcov, ki szo nyemi rédno i posteno placüvali.

János májszter sze je záto nej mogao obogatiti, ár ga je z-drüge sztráni Boug jáko obilno blagoszlovo. Vszáko leto sze nyemi je naroudilo edno dejte, gde poheb, gde deklica, i vszi szo tak zdravi bíli, kak gedro. Gda sze je to devéto dejte naroudilo, te nyemi je pa zsená mrla. János májszter je szam osztao z-devéterov decouv.

Dvát-trijé szo zse v soulo hodili, ednoga drügoga nyemi je hoditi trbelo vcsiti, pá drügoga na rokaj nosziti; ednoga krmiti, drügomi mocsnik kühati. Etoga oblácsiti, ovoga mujvati i vszém krüh pripravlati.

Gda nyim je puncsole trbelo vörezati i sívati, na ednouk devét párov! Gda nyim je krüh trbelo rezati, naednouk devét falátov! Gda je je szpát trbelo szprávlati, od dvér do okna vsze okouli kre sztejn száma posztela, puné z-detecsími glavami.

Oh Boug, oh Goszpoud moj, da szime blagoszlovo! — szi je dosztakrát zdühávao szirmák, gda je szkoro vszigidár escse po pounoucsi delao, naj nyemi mogouce bou teliko dús tejlá hrániti i pri szvojem deli mogao gde eto, gde ovo dejte toliti, steromi sze je kaj neprijétnoga szenyalo. Devét ji je bogme devét.

Ali hvála Goszpodnómi Bougi, dönok nema zroka na tozsbo odprejti szvoji vúszt; vszej devét ji je zdravo, kak gedro, dobroga oponásanya, lejpi, vrli szo tüdi vszi z-zdravimi rokami-nogami i z-zdravim zsaloudcom obdarüvani od Bogá. Bole deszté falátov krüha, kak eden glázsek vrásztva, bole zaendrügim deszté stampekov, kak med nyimi edna mrtvecsna skrinya. Boug vari od nyé vszákoga ocsó, vszáko matter, escse i tisztoga, komi oszém osztáne, csi sze nyemi edno vkraj vzeme.

János májszter deci je nej skoudo ni dezsdzs, ni sznejg, ni szühi krüh.

Eden vecsér je János májszter keszno prisao domou, z veľkoga drkanya. Vszefelé gotovo delo je domou noszo szvojim küpcem i pobéao szvoj zaszlúzssek, máli drobís. Gda je nazáj prouti doumi sou, vu vszákoj vilici je vido, vöposztávlene, — z-pozlacseními ágnezi i z-cukrejimi figicami naklajene sztole. Bouzsane kofé szo odávale té dugoványa na bozsicsno veszéle dobre decé.

János májszter je pri ednom sztoli sztano. Jeli bi küpo? Vszém devetim? Tou bi doszta bilou i na teliko nezíde. Ednomi naj küpim? Ka nyemi ovi naj nevoscení bodejo? Ne, vej nyim dá on drügi bozsicsni dár, lejpoğa i mocsnoga, steri sze nepotere, niti sze tá neznüca, i steromi do sze vszi radüvali, i dönok nede mogao eden tomi ovomi vzéti.

— No, deca: edem, dvá, tri, stiri, itv. vszi szte tú? — erscé, gda je domou prisou med szvojo devétglavno famílijo. — Znáte, ka je dnesz Koledni vecsér? Tou je bogme szvétek. Té vecsér nemo delali, nego mo sze vszi veszelili. Navcsim vasz edno lejpo peszem. Lejpo peszem znam bogme; na té dén szem jo zadržsao vam za bozsicsni dár.

Deca szo z-velkov radosztjov bejszali ocsi vkrílo i na sínnyek szo sze nyemi obesávali, tak szo ga proszili naj je navcsi to lejpo peszem.

No, ka szem pravo? Csi te vrli. Morete lepou vréd sztánoti: Tak ni, poszpouloma, ti véksi naprej, ti ménsi za nyimi. Tak je lepou vsze vréd posztavo, kak v-orgolaj zsveglé. Tíva nájmájsíva dvá szí je vkrílo, poszádo.

Zdaj pa tího bojdté i pazte! Nájprvlé mo jasz szam popejvao, szledi pa ví tüdi za menom.

Po tém je pobožno z-gláve doj vzéo houbo i zacsno popejvati tou lejpo peszem, stera sze etak zacsne: „Veszéli. dén nam je zísao, Krisztus je dnesz na szvejt prisao“.

Ti véksi szo sze hitro návcsili. Zsmetnej je slo tim ménsim, tej szo zaprvá li nacsí potégno, nasszejndnye je vszem dobro sla nouta i kak veľko veszéle je bilou gda jí je vszej devét popejvalo, na téni mládi glász tou lejpo pészem, stero szo angelje szpejvali v-onoj szpoumenka vreudnoj noucsi.

Decé lejpomí popejvanyi sze gvüšno radüjejo tam gor v-nebészaj. Ali neradüjejo sze tam gor na prvom stoki. Tam sze edem bogat i ledicsen goszpoud drzí, szám jedini v-deveti hízsaj. V ednoj szedi, v-drügoj szpi, v-trétjój cigáre kadí, vu strtoj obödiva i sto bi znáo vsze naprejracsúnati, za koj nüca te ove!

Té goszpoud nema zsené, nema decé, ali pejnez telko má, ka nyim niti racsúna nevej. V-ouszmój

szvojoj hizsi je szedo tiszti vecsér i premislávao szi je, zakaj nema hrána zsmaja, zakaj nega v-tej velki hizsaj zadoszta zraka (lúfta.) zakaj nega v-nyegvoj méhkoj poszteli szpanyá? Te, szi je premislávao od vszega toga, gda sze je János májsztra i nyegove decé popejvanye zaprvá pomali i vedno bole i bole dalou csúti z-szpoudnye hizse.

Zaprvá sze je nej brigao sztém, tak miszlivsi, ka nede dugo trpelo. Ali gda szo zse desztékrát zacsno, nej je mogao duzse trpeti. Cigár je razmouzsdszo i doj je sou v csizsmárovo hizso.

Rávno v-tom hipi szo dokoncsali peszem, gda je k-nyim sztoupo. János májszter je pred velikim goszpoudom z-velkim postenyom gorsztano, z-szvo-jega trinogacsnyeka. — Jeli ka szte ví János májszter? — ga pita te velki goszpoud. — Jasz szem, odgovori z-velkov poniznosztjov János májszter. Ali szi zapovejo plemeniti moj goszpoud eden pár fájni puncsol? — Nej szem záto prisao. Oh, da doszta decé máte!

— Mam bogme, plemeniti moj goszpoud, mense i vékse. Doszta lamp sze odpré, gda sze k-sztoli szprávimó.

— Escse vecs lamp pa, gda popejvajo, — právi te bogat goszpoud. Csújte, János májszter! Jasz vam velko szreco ponúdim. Dájte z-szvoji otrokov ednoga meni, jasz ga z mladostí za szvojega sziná vmemem, gor ga zhránim, goszpoud de zs-nyega, z-menom de sze vozo po túhinszki országaj i velki várasaj i zlehka de ovim na pomoucs.

Na té góvor szo János májsztra ocsi jáko velke grátale. Edno dejte za goszpouda posztaviti? Tou je bogme lejpa rejs bilá. Komi bi sze tou nej vidlo?!

Ka bi ga nej dao! Gvúсно, ka ga tá dá, vej je tou prevecs velka szreca!

— No hitro zeberte ednoga zs-nyih, steri de vcsaszi z-menom sou!

János májszter zacsne: Eto je Sándor; toga ne dam. Té sze dobro vcsi, dúhovnik zná bidti zsnyega. To drúgo dejte je deklica, tou tak nej trbe plemenitomi goszpoudi. Francek? — té mi pa zse pomága v-mestriji, brez toga nemrem osztáti. Jahcek? — vis, vis, té je pa na moje imé okrsztseni, toga nemrem dati. Máli Jozsek? té je szploj táksi, kak mati, tak da bi nyo vido; toga naj nede pri hráni? No zdaj pá deklica pride, to je nikaj. Tú je zdaj Pali: toga je mati nájráj mejla, vej bi sze pa v-groubi obrnóula, csi bi toga tá dao túhinci. No téva dvá szta pa escse celou máлива, ka bi zs-nyima plemeniti goszpoud?

Tak je obhodo, ka je zse do konca prisao, pa je dónok nej mogao zebrati. Zdaj je pri tom nájménsem zacsno i tak je sou dale, ali dónok je nej znao, steroga bi dao tá, ár je vszem glíhno i jáko rad bio.

— No, deca! zeberte szami: steri scsé idti i velki goszpoud bidti, v-hintouvi sze voziti? Gúcszte zdaj, no, naprej naj sztoupi, steri scsé.

Szirmáki csizsmári bi szkoro jocs vujso, gda je té recsi pravo, deca szo sze pa vszi nyemi za hrbet potégnoli ino ga cukali, nisteri za rokou, drúgi za nogou, tréti za sórc i szkrivali szo sze pred velikim goszpoudom.

Naszlejdnye sze zse János májszter nej mogao zadrzsati, med nyé sze je nagno, obino je je, zacsao sze je britko joukati i deca zs-nyim vréd.

— Nemrem, plemeniti drági moj goszpoud, nikak nemrem! Naj proszijo od méne na szvejtí kajsté. ali dejte szvoje nikak nemrem dati, csi mi je zse Goszpodin Boug dao.

Te bogáti goszpoud je na tou szamo etak pravo, ka on sám more znati, ka dela, ali tou volou nyemi naj dónok szpuni, ka naj vecs nepopejva z-decouv tú odszpodi i za tou nyemi je v-prgiscso potisznó edno jezerko.

János májszter je v-cejlom szvojem zsítiki nej vido jezerke i zdaj jo je v-prgiscsi sztiszkávao.

Te plemeniti goszpoud je nazáj gor v-szvojo hizso odísao, János májszter je pa en csasz obracsao, preglejüvao to nepoznano banko, potom jo je pa vlado zakleno, klúcs v-zsebko potisznó i túho bio.

Túho je bio drobís túdi. Nej je bílou szlobodno popejvati.

Ti véksi otroci szo sze oumurno vküppotégnoli, doli szposzedli i opomínali szo te mense, naj nepopejvajo, ár de csúo tam v-zgornym stoki te velki goszpoud.

Szam János májszter je tího szemtá hodo po hizsi i csemerno je sztírao od szébe onoga pojbeca, steromi je zsena nájráj bíla, gda ga je proszo, naj ga znouvics vcsi tiszto lejpo peszem ár jo je zse pozábao.

Nej je szlobodno popejvati!

Po tém je k-sztoli szej i zacsao je leder rezati za csizme. Nedovejdno jo naednouk zacsao natihome popejvati:

„Veszéli dén nam je zisao, Krisztus je dnesz na szvejt prisao“. Gda nyemi je na pamet szpadnólo, ka je nej szlobodno popejvati, sze je po lampaj vdaro. Ali nej je mogao dugo pretrpeti, v-csemeréj je po sztoli tresco, sztolec tábrszno, lado oudpro i vóvzévsi jezerko, bezsi zsnyouv v-zgornyi stok k-plemenitomi goszpoudi.

— Plemeniti dober moj goszpoud, proszim ji ponizno, naj nazáj vzemejó tou banko, nemrem jo zdrzsati; naj mi szlobodno bou popejvati, gda sze meni vídi!

Vecs mi je vrejdno tiszto, kak kelikokoli jezérk. Ztem je na szto djao jezerko i nazáj sze je pascso k-szvojoj deci; vsze porédi je szküsüvao, med nyé szi je na szvoj trinogacsnyek szej i vszi szo z-csisztoga szrdcá znouvics zacsno: „Veszéli dén nam je zisao, Krisztus je dnesz na szvejt prisao“.

Vszi szo tak dobre voule bíli, kak csi bi nyihov bio tiszti velki hram. V-zgornym stoki pa tiszti bogáti goszpoud, steroga je hram bio, je szam hodo po szvoji deveti hizsaj i premislávao szi je, kak sze je mogoucse veszeliti na etom dugocsasznom i nevolnom szvejtí?

* * *

Ka sze mámo vcsiti z té pripovejszti? 1. Pokázana je v toj pripovejszti rodítelszka prevelika szkrb i lúbézen proti szvojoj deci. Navékse je vszígár prejk ponoucsi delao v szvojoj mestriji szirmák csizsmár, naj nyemi

mogoucsé bou vsza potrejbna pripraviti za szvojo ljubléno deco. Ali nej szamo za telovno, nego tudi za düseвно potrejbcsino szvoje decé sze je szkrbo. Tou je práva düznsoszt vszákoga sztarisa i tou tudi csiní brez velkoga rázlocska vszáki sztaris.

Zamerhati szí morejo tou vszi otroci, nej szamo ti máli, nego tudi ti gor odraseni! Za tou roditelszko velko szkrblivoszt i ljubézen zahválni morejo bíditi rodítelom, nyé bougati i do nyihove szmrí je verno postívatí.

2. Previditi moremo z-té pripovejszti, ka je bogásztvo nej z-ednim zadovolnoszt i blájzsensztvo. Te bogáti velki goszpoud je v-szvoji deveti hizsaj nemíren i nezadovolén bio, szírmák csízmár pa z-szvojimi devetimi otrokami v-ednoj hizsi kak veszéli. I odcek je szhájala nyegova zadovolnoszt, nyegvo veszélje i blájzsensztvo? Z-mírne düsnevejszti, ár je verno szpunyávo szvojo cslovecsó düznsoszt prouti Bougi, prouti szamomi szebi, proti szvojoj famílii i proti blíznyim szvojom.

Nemíszlimo, ka sze zadovolnoszt i blájzsensztvo szamo v-bogásztvi i v lejpi velki palacsaj nahája, oh nej! — doszta vecs sze ga nahája v-prouszti máli kucsaj!

János májszter je szamo nísterni krátí minout meo jezerko v-lado zaklenyeno i ka nyemi je pripravíla? Nemírnoszt. Záto sze je je li hitro popascso rejsíti. Za vecs je prestímo tiszto edno pobožno peszem, kak kélkokoli jezerk.

Nase peszmene knige szo vecs vrejdne, líki csi bi v-nyih bodoucsi papérje száme jezerke bílé. Té knige naj bodo nase bogásztvo, nas najvéksi kincs, nas varítel angel! Nájdemo v-nyi na vszáko príliko nasega zsitka szpodobne i pripravne pészmi. V-neszrecsi nasz troustajo, naj nevcsagamo, v-szrecsi nász opomínajo, naj sze nezgízdamo, nase blíznye nezametávamo i od Bouga sze ne odvnrémo.

Ni edna hizsa, edna famílija naj neosztáne brezi tej kníg, gouszto krát je cstímo, doszta szpejvajmo, ár nam tou csinejnye szprávi právo zadovolnoszt i blájzsensztvo!

Vszaka evangelicsanszka famílija naj csté i podpéra Düsevní liszt!

Poszvetsüvanye zvonov.

V-Sztrúkovci novembra 19., v Púzsavci pa decembra 10. je bilou poszvetsüvanye zvoná, vu obejdvej obcsini med taksim düso zdigávajoucsim szvétenyem, stero nepozábíjo nigdár, ki szo vu nyem tál vzéti szreco meli.

Míszlim, ka nájbougse csinim, da sze eti vküпно szpomenem z-obojege poszvetsüvanya. Vem edno razmejnýe, edno csinejnýe, edna pout je vodíla, kak szem prévido, obedvej obcsini pri vszem zvonszkom dugoványí.

Obejdvej obcsini szta szí vu zacsétí t. l. zren-delüvale z-Soprona I—I zvon. Sztrúkovszki je 226 kg, púzsavszki pa 229 kg zmécsave. Mladénsztvo obedvej obcsini sze je szküпно prejé tyédnov pripravílo v

Sztrúkovci, pod odlicsnim vodjenyom Bakó Károl vucsítela, na tiszte lejpe khorusne pészmi, stere, gda szo na ednom i ovom meszti popejvane, z-cejlov düsov szmo je vzsívali. Mladénsztvo obedvej obcsini je na dné poszvetsüvanya taksa strasna précsimbna okúncsana vráta posztavílo gori, — na steri szmo szledécse lejpe recsi csteli: „Trdí grád je nas Boug; Blagoszlovleni je, ki prihája vu iméni Goszpodnovom; Hodmo, dícsmo Bouga; Hodte, poszlúnte glász Bozsi; Díka i csészt Goszpodnomi Bougi“ —, zvon i okouli nyega vsze vparádíjo posztavíla, ka szmo sze komaj vszegatoga nagledali.

Edno dönok szem düzsén poszeбно vözdignoti. Taksega lejpora prílicsnoga oltára k-etaksoj príliki szem escse nindri indri nejvido, kaksega szo púzsevšzki mladénci vöposztavíli. Obcsüdivao ga je vszáki cslovek! Tá szo ga djáli na szpoumenek; vrejden je tudi toga i naj ga vszáki poglédne pa sze szpomené zprílicsnosztí Vukan Jozsefa.

Zvoné szo zse z Püconec, obádvá hípa zprelúb-lénov parádíjov szprávlali domou, do hizs rítarov, odtéc pa na dén poszvetsüvanya k-zvoníkom. Ogen-gaszilci, mladénci, devójke, sztrúkovszka khórosna banda, na cseli Bakó Károl vucsítelom, — ki sze je pri vszém dugoványí nájevcs trdíjo — z korinami od zvüna, z blájzsensztvom od znotra, szo szprevájali zvoné.

Lejpi dnévi szo bíli na poszvetsüvanye i v obouje meszto je nezracšúnano verníkov prislo vküper radúvat sze z-radúvajoucsimi. Poszvetsüvanye je v oboujem meszti pouleg naszledúvajoucsega redovéka teklo:

1. „Trdí grád je nas Boug zmoszen“, doticsno v Púzsavci: „Radoszti szkuza polejva“, cérkevna peszem popejvana od verníkov, szprevájana od sztrúkovszkoga píhajoucsega khorusa.

2. Siftár Károly, bodonszke gmajne, doticsno v púzsavci Luthár Ádám püconszke gmajne dühovnik szo drzsali poszvetsüvanya predgo, med sterov je po dalárdi popejvana i po igre khorusi szprevájana, po Kapi Gyula szprávlana „Csészt i díka“ lejpa cérkevna peszem.

3. „Molítev“ popejvala je jo dalárda z szprevájanyem igre khorusa.

4. Nagy Vince: „Zvoná glász“ deklamáció je z-lejnim govorejnýem, z szvojom mílim angelszkim glá-szom deklamálívala Siftár Irma devójka; doticsno v Púzsavci: Jakab Ödöna: „Nasi zvonovje“ deklamáció je z velikim nászladom deklamálívaó Temlin Jenő mladénc.

5. Po Kapi Gyula szprávlano: „Boug je nas branítel imenüvano peszem je lepou vküpglaszno popejvala dalárda z szprevájanyem igre khorusa.

6. Luthár Ádám püconszki, doticsno v Púzsavci Siftár Károly bodonszki dühovnik szo drzsali vogrszko predgo i molitev.

7. „Zdüháv“ popejvala je dalárda z szprevájanyom igre.

8. Bakó Károly vucsitel szo deklamálivali v Sztrükovci na tou priliko píszano: „Tí nas máli zvon“ laszno deklamáció, — stero odszpodi nájdejo nasi cstitelje — tak genlivo, tak popolno, szrdcé gíabajoucs, ka szo szkuzé vküpcsütejnya pobüdili vu ocsáj verníkov.

9. »Ládje robi« sztára cérkevna peszem. Sztranni roug je Solo igrao v törmi Gyergyék Stevan, szprevájao ga je pihajoucsi khor.

10. „Bojdi veren“, doticsno v Púzsavci „Doní, brní zse zvon nouvi“ cérkevna peszem popejvana od verníkov, szprevájena od pihajoucsega khorusa.

Po poszvetsüvanyi szo gosztjé v obedvej obcsini v taksem lukulozsnom vödrzsányi meli, kakse je práva gosztolübnoszt mogoucsa csiníti, predvszém pa sztrükovszke devojke, stere szo sze zneszpáranov prilicsnosztjov i v tom táli vöpokázale.

Po vnougi trüdi szta prisle tevi obcsini do szvojega zselnoga cila. V bodonszkoj gmajni je sztrükovszki nouvi zvon prvi, steri je na meszto rekvirerani zvonov nazájszprávleni steri de na prisesztno leto vsze prejkurszke evangelicsance pozávao szé k szpomenka i hválodávanya szvétki, gde je 1723. leta ete krajine eden nájevksi szin, Krisztusov batriven, veren vítéz i szluga: Küzmics Stevan zavido szvetloszt szunca.

Púzsavcsarje szo pa tisztí, ki szo med nami nájevcs zgúbili. 1913. leta szo szí szpouvali gori kapejlo i szpravili 2 nouviva zvoná i za pár lejt szta teva zse od nyih odvzétiva. Ali vu lübéznoszt do Bouga szo sze ne poménsali, nego vu vrejlosztí povéksali. Bár szo na fárne zvoné, na nouvi farov vu tom leti znátne áldove mogli prinesztí, itak szo sze za szvoj laszen zvon tüdi poszkrbeli i z tém na tiszte vnouge znamenite dogodke, v steri je tak bogata bila püconszka gmajna vu 1922. leti, pálmó goripolozsili. Díka — postenyé vszem, nájbole pa Sável Sándor rítari, Zselezen Ferenc presbíteri i Siftár Stevan bancsnomi csesztíki, ki szo z trüdiv zvonászprávlenyá szebi nájobilnejši tál vzéli!

Naszlejdnye szamo escse edno zamerkanye i opominanye. Takse vküprazmejnye, kakse szmo szpoznúvali pri sztrükovszki i púzsavszki verníki, nasz naj vodi, ravna vszepovszédi i imé evangelicsancov pá postüvano i prestímáno bode! Táksa vrejloszt, kakso szmn i tü vidili najnász vsze obhodi pa niti pek-lénszka vráta nam nedo mogla skoudíti!

Kicsi harangunk. (Nas máli zvon.)

Píszao i deklamálivao na poszvetsávanje zvoná v Sztrükovci
1922. nov. 19, BAKÓ KÁROLY vucsitel.

Harangszó, te Isten hangja!
A lelkeket úgy megkapja.
Aki egyszer hallja szavát,
Elkíséri életén át.

Gyermek voltam harang csendült
Játszi kedvem rögtön elült;
Sejtettem, hogy van valaki,
Aki hatalmasb, mint bárki.

Kértem anyám, mondja nekem
Mi az ami szól oly szépen?
Mi járja át úgy a lelket?
S leborúlásra mi késztet?

„Fiam, ez az Isten hangja
S Isten, ki mindnyájunk atyja
Arra int, hogy ne vétkezzünk
S róla meg ne feledkezzünk.“

Ifju lettem s az életben
Gyakran kísértésbe estem
Megcsendült, az Isten hangja
S visszatértem a jó utra.

Vihar tört ki, földrengető,
Országokat sirba döntő.
Suhogot a halálkasza
Folyott a vér patakokba
S ott, — a véres vad tusában,
Bombák gyilkos záporában
Mikor már kétségbeestem
S majd istentagadó lettem,
Hallom pokoli zajon át
Kis harangunk szelid hangját.
Reményt öntött a lelkembe
S erőt fáradt ereimbe.

Egyszer, mikor úgy látszott már,
El kell vesznünk, oly nagy az ár
S mintha ezer poklot fűtne
Ezer ördög felbőszülve
Felcsattant egy ismerős hang
Buzdítva a bátortalan
Nem szeliden, miként előbb,
Hanem zúgott, dörgött, bőgött:
„Fiamat nem engedem
Jaj annak, aki ellenem!“
..... Megismertem rögtön hangját,
Odahagyta kicsi tornyát
Kicsi falum kis harangja
S eljött utánunk a harcba.

— — — — —
Fogoly lettem, durva lelkek
Vad idegenbe cipeltek,
Kigunyoltak, kinevettek

Ocsmány szitkokkal illettek.
 S hősivatatag közepébe
 Oda temettek el — élve.
 Hosszu, kínos éveken át
 Vártam ott a szabadulást,
 Vártam, — vártam, de csak nem jött
 Csak szenvedésem nőtt és nőtt.
 Idegen, vad belháboru,
 Csehgyűlölet, kozákboszu,
 S mi ezeket túlhaladta,
 Istentelen kommunista
 Szentségtörő terrorbanda,
 Börtönodu, kényszermunka,
 Éhség, puskatús, kancsuka,
 Dögvész, tifusz és kolera
 Rítkították sorainkat,
 Elvitték legjobbainkat.
 S mikor már halálra gyötörve
 Lerogytam a börtönszenybe,
 Nincs tovább már, itt a határ
 Jöjjön a megváltó halál!
 Hallom kis harangunk szavát
 Hirt hoz egy fél világon át,
 Látom hazám völgyét-bércét.
 Kicsi falum jámbor népét.
 Barát, testvér, apám, anyám
 Nem feledtek, várnak még rám;
 Nem, nem szabad még elvesznem
 Vannak kikért még kell élnem!
 S kicsi harangunk szavára
 Belém szent, nagy erő szálla
 S emelt fővel jártam tovább
 A gyötrelmes klárvariát.

— — — — —
 Harang csendült, hallottátok?!
 Csoda történt, — nem látjátok!?
 Teljesült forró óhajunk
 Nyitva áll a börtönajtónk
 S hívogatón cseng be rajta
 Kis harangunk örömhanga!
 Kicsi harang repülök már
 S Te ki eddig erőt adtál
 Vezess oda, ahol várnak,
 Hol először hallottalak,
 Ahol bölcsőmet ringatták,
 Hol szebben nyílik a virág
 S gyilkos boszu, vad gyűlölet
 Helyett szívekben szeretet.

— — — — —
 Itthon vagyok s hogy mit érzek
 Senki azt nem értheti meg,
 Mily mérhetetlen boldogság
 Járja lelkemet át meg át.
 Örömet csak egy bántja:
 Kicsi falum kicsi tornya
 Üresen áll nincs lakója,
 Némán mered a magasba.

Kicsi harang, hí barátom
 Hol, merre vagy, mért vagy távol?
 Jöjj. — siess már, kicsi néped
 Epedve vár vissza téged!

S kicsi harang, drága kincsünk
 Meghallotta könyörgésünk
 S látván népe érdemes rá,
 Örömmel jött vissza hozzá.

Eljött hozzánk, itt van újra
 Ragyogó szép új ruhába.
 Viszontlátás öröme
 Ünneplőben harang s népe.

Testvéreim ne higgyétek,
 Nem új harang jól nézettek!
 Ő a régi, ő a drága,
 Aki szívünkbe van zárva.

Ezer ördöggel harcolva
 Izmosabb lett kis alakja,
 Poklok zaját tulharsogva
 Ércesebb lett szelid hangja.

Isten hozott kis harangunk
 S mi, akik rád oly régen vártunk
 Hálátelt szívvel hűséget
 Esküszünk a sírig — néked.

Fogadjuk hogy jóba, — rosszba
 Hallgatunk intő szavadra
 S vész közeledtén hívásodra
 Együtt vagyunk egy táborba.

Ápold s erősítsd **hitünk**,
 Hogy kísértésbe ne essünk
 S hitvány javak, — földi kincsek
 Ne rontsák meg érzelmeinket.

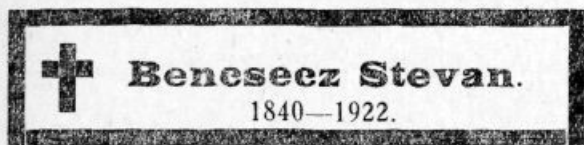
Taníts minket **reménységre**
 Egy közeli szebb jövőbe
 Hogy jönni kell s még jönni fog
 Miért szívünk oly hön dobog!

Buzdíts minket **szeretetre**
 Méltók legyenek őseinkre,
 Kik hitüket úgy szerették,
 Érte vérüket öntötték

S majd ha eljött a végóránk
 S befejeztük földi pályánk,
 Kisérd testünk el a sírig
 S lelkünk az Úr zsámolyáig.

— — — — —
 Szállj kis harang szállj ahonnan
 Elköltöztél egykoriban
 Foglald el őrtornyodat
 Hallasd rég hallott hangodat
 S veled együtt zengje ajkunk
 Az Úr a mi erős várunk!!!

Delo vsze zádeve obláda. (Virgila rejcs).

Kak od nasega evangelicsanskoga szprávicsa hvále vrejndne kotrige, sze szpomínamo z Bencsecz Stevana, od morávszkoga kurátora, kí je szvoj hasznóviten zsítek pouleg nyemi dánoga telentoma, nasoj evangelicsanskóy materi cérkvi na diko, dokoncsao toga leta Novembra 7. dnéva.

Rodjen je v Morávci 1840. áprílisa 4. od bogábojécsi sztarisov. Vcsaszi kak je zácsao gorijemati vu viszikoszti i moudroszti pred Bougom i lüdmí, szo nyega nyegovi rodítelje v Püconce poszlali v soulo, — ár je toga hípa v Morávci escse nej bilo soule — tam pri Kühár Jánosa (Jákobov) hizsi je sztánek dobo, od tég je zacsno v soulo hoditi. Pri etoj postenoi hizsi je polúbo soulo i szv. mater cérkev. Pod pelanyem Sável (Sági) János vucsitela, na koga sze je vszigdár zahválím szrdcom szpomínao je djao doli tiszti fundamenton, na steroga je szledi gorizozídao szrecso szvojega naprejidejnya. Naimre racsúnanye sze je návcsó od nyega tak, ka je szledi vtom táli oszramoto vsze szvoje versztnike. Od tisztec je v Hodos poszláni v soulo i k hizsi toga na veke znamenitoga Kardos János dühovnika je prisao, gde je pa toga evangelicsanskoga Dühá z právov delavnosztjov poprijao, tak kaj ta szvecka vcsenyá i te evangelicsanskí Düh szta sze lipou vjedínávala vu nyem.

Na presztóri cérkvenoga zsítka, szte sze etive právnoszti nyegovívi vszigdár lepou vövjáville. Gda je escse v Morávci soule nej bilo, on je vküpszprávlao vu ednoj prousztoj hizsi to za soulo valón deco, i prejk vnongi letaj je je vcsio na cstenyé, racsune i na katekizmus tüdi, kak sze je od vucsitela Savla i Dénesa ino od dühovnika Kardosa návcsó. V Morávci escse denésnyi dén edno cejlo pokolejnye hváli nyegovo vrejloszt i neobtrúdjenoszt.

Gda je pa morávszka gmajna küpila Ernusztovo imánye, tam je Bencsecz Stevan tüdi med timi prejdnyimi bio, z pokojnim tesanovszkim Kühár Stevanom ino z zsivócsim Vezér Józsefom ino Rituper Stevanom, kí szo dojküpili göszpodszki grád z 32 plügov zemlouv navküpe za cérkev, geto szo escse ovi gmajnarje v sztráhi i mrzli bíli, i tak je on eden bio med timi nasztavítelmi morávszke evang. gmajne.

Szledkar pa kak veski kurátor, je vszigdár vözvéo szvoj tál gmainszkoga dela, dokécs po zseninói szmríi sze je nej odszelo k toj nájmáljsoj cséri v Szebeborce, vu stere ramaj je szvoje ocsi zápro na szmríen szén.

Ka mo pa pravili od nyegove gosztolübné hizse. Né je mogao mimo idti kre nyegove hizse eden nyegov düsevní pasztér ali vucsitel, kaj bi nyega nej gorisztávlao z prijaznivím szrdcom i ka bi nyega nebi nakrmo i nahráno. „Vrág ga poteri, Kata tam szkouta“ je bila nyegova rejcs, i vcsaszi szmo pri naklajenom sztouli szedeli.

Novembra 7. dnéva je pizátela eti redouv k szebi dao zvati, kaj bi nyemi vövtálo szlejdnyo vecsérjo Goszpodnovo. Escse je z menom pri sztouli potroso szledjen obed i na drúgi dén sze je zsé vu lejpom méri povrno k szvojím ocsákom.

Püconszki farar z lejpimi szlovenszkimi recsmí, pizátel etoga szpomenka pa z vogrszkím szloboudom szta ga szprevájala z velikov vnozsinov v szebeborzski cintor.

Blagoszlov na nyegovom szpóumenki!

Hima Sandor.

Zakaj podpéram i sirim Düsevní liszt?

Ár je vu vezdásnyem cajti tou jedíni liszt, szteri evangelicsanszke verníke opouti, krepí i dalésnye verebrate, blúzi k-en ovomi szprávla!

Ár podpéranye i razsirjávyne toga liszta je vszákoga csloveka, kí szvojo církev lübi, dúzsnoszt i prilozsnoszt!

Ár je tou nas liszt i nyega podpéranye od drúgoga nemremo csakati!

Nasa podporna dúzsnoszt.

Siftár Károly, církevni predszedník za podporno nazavüpnoszt prejkurszke evang. sinyoríje, szo nejdávno goripozványe poszlali vszejm nasím gmajnam, z steroga szledéce naprejdámo:

Na gvüsnói nedeli sze z predgance má raztolmácsiti verníkom cíó i náloga podpornice (szirmaske gase gyámintézet) za prejkurszko evang. sinyoríjo. Naj sze goripozové pazka verníkov na dvej sztráznívi, szirmaskívi gmajni nase sinyoríje: na Dolnyolendavszko i Gornyoszlávecsko gmajno. Teví szta nájmáljsívi, nájszirmakejsívi, ali tüdi na nájpögübelnejsem meszti sztojécsívi gmajni. Odrtrgnyenívi sztojíta od centruma prejkurszki evangelicsancov, vö szta polozsenívi zapeláványi naszledníkov drúge vere. Zlaszne moucsi nemréta gorisztáti, nyidví dühovnika sze pripravláta na odhájanye i csi tejava odídetá, verníci vu etima dvema szkrádníyima gráda nase sinyoríje brez pasztéra i vodítela sze raztepéjo, vesznejo. Tém gmajnam na pomoucs bídti — csi szmo evangeli-csanci — je nasa szv. dúzsnoszt! Vém na tou nász zavézse Bozsá rejcs, gda etak veli: »Eden drúgoga bremen noszte; i tak szpunte právdo Krisztusovo.« (Gal. 6, 2.) Na tou nasz büdí apostol tüdi, gda nasz etak opomína: »Dokecs csasz mámo, zevszejmi dobro csinmo; nájbole pa z dományi vere nase.« (Gal. 6, 10.)

Gori sze má pozvati pazka verníkov na evang. stamparszko dugoványe, na zgotávlanye evang. návucsni kíg. Kelko szirmaski evang. drzsín mámo, brez krúha z trejmi-csvetérimí solári. Kak naj szprávi tém rodítel potrejbne návucsne kíge, gda sze nyím za nájpotebnejso odetel nemre preszkrbeti? Náloga podpornice nase bode, da pouleg szvoje moucsi darúje szirmaskím drzsínám návucsne molítvene, peszmene kíge, Biblio.

Gori proszim záto dükovnike:

1, naj vöposlejo vu vszákó obcsino szvoje gmajne podporo pobérne árkuse ino sze gorioproszijo nájbole vrejli gmajnarje, naj z-onimi árkusi klonckajo pri dveraj vszáke evang. drzsine;

2, naj sze pobéra offertorium (lúbézni dári) na gvüsnöj nedeli na podpornico i na tou je potrejbno zse edno nedelo naprej goripozvati pazko verníkov, — (dobro i potrejbno bi bilou vszákó nasoj gmajni, tou gvüšno nedelo i vszákó leto, bozso szlüzsbó, predgo, na podpornico gledoucs drzsati. Gda bi pa verníki k-táksoj predgi tüdi k-tomi prílicsno peszem lehko popejvali, gori szem oproszo g. Polgár Sándor vucsitela, naj z vogrszkoga edno tákso peszem preobrnéjo na szlovenszko, stero szo oni z-velíkov düsov tüdi taki szpunili. Szcsna hvála! Tou peszem nedámo szamo odszpodi dolizostampati, nego escse zouszebb vu 2000 numeraj poszebnó, zsterí vszákó gmajni razposlemo primeren racsún na raztálanye med verníkmi, gda de sze taksa prílicsna bozsa szlüzsba drzsála. (Reditelsztvo.)

3, gori sze májo oprosziti nasi evang. vucsitelje, da na podpornico med solári tüdi lúbézni dári pobé-
rajo, naj sze navcsijo mlájsi zse vu szvojoj gingavoj vrszti, kaj cérkev od nyih delo i áldové térja.

(Z-nase sztráni toplo porácsamo ta zgoránya vu dobrovolno podpéranye vszej nasi verníkov. „Dobrovolnoga daritela lübi Boug“. Bougse je dati, kak vzéti. (Red.)

274. vogrszka podporna peszem.

Nota: Te szmríti obládavníki.

1. Prebúďte sze ino csújte.
Zovéjo vász vasi bratovje,
Velíko je nyih trplejnye.
Ovo, vdárla je vöra,
Stera je nász vküper szprávila
Naszledüvat recsi ete:

Zdaj ne manyikújte,
Rájsi dobro csinte
Ví z-vszákimi,
Oh krsztsanye,
I nájbole

Z-dományimi vere nase.

2. Prebúďte sze ino gléjte,
Ka szo nam szpravili ocsácke,
Z-verov ino krvjov szvojov.
Plácsajte dol' szvéto dácso:
V vihéri plavajocso ládjo
Pogroziti ne püsztíte.
Gori vszi k pomoucsi,
Pelaíte jo k broudi!
Csi lúbézen
Nyou li ravna,
Povodjáva,
Obdrzsi jo dober Ocsa.

3. Prebúďte sze zdaj povszédi.
Naj sze gorizbüdi od mrtvi
Ocsákov lúbézen szvéta.
Vu deli ne poménkajte,

Moucs vszigdár od Bogá csákajte,
Brezkoncsna je zmozsnoszi nyegva.

Sztanolo je szunce,
Naj peccé bár vroucse,
Li delajmo,
Trák szuncsevní
Hráni, zori,

Zsétva bode v obilnoszti.

4. Zbüzdte sze vrejmen je prislo,
Sztanite, dokecs je nej keszno,
Niscse naj ne zaosztáne.
Csi trpí edna kotriga,
Naj obcsúti to drúga vszáka,
Niti edna tak ne prejde.

Batrívno bojújte,
Vu vöri obsztojte,
Z nebész pride
Nasa pomoucs,
Troust ino moucs,

Boug je z nami, dén ino noúcs.

Krónika.

Vszém cstitelom i siritelom nasega liszta bozsicsne szvétke i od Bogá blagoszlovleno szcsesno nouvo leto zselejmo!

Visziki gouszt — **Dr. Larsen** — predsedaík »American Lutheran Council«-a, je poiszkao gori nász, v Jugoszlávii zsvoucse evangelicsance od okt. 17—21. v Novom Szadi (Ujvidék) i tü szí je zgovárjao z-sinyori nase církví, — od nász szo Kováts Stevan sinyor bíli nazoucsi — od bívoszti, — nevoul, potrejbcsin nasi. Trí mejszece potúje zse v drzsétaj Europe, doszta je prevído i od szvojega szkúsenyá doszta znao naprejdávati. Lejpo je eto, kak je on doliszpíszao ednomi szvojemi príateli bívoszt szvoje církví: lütaranszka církev Amerike je zsvoucsa, lúbécsa, delavoucsa, pabérajoucsa i vadlúvajoucsa církev. Csi církev vecs nemore lúbíti i nabérati, te ona more mrejtí! Evangelicsanszko lüdsztvo zamerkaí szí tou! Hodo je Dr. Larsen tüdi pri nasoj vládi, i tam naprejdao nase tozsbe i na vsze tozsbe je doubó obecsanye szaníránya, ár nasa usztava (alkotmány) vszem podlozsancom popolno glíhnoszt zagvüsa, pa escse mensinam poszebnó obrambo. Ah, da bi sze velka, zmozsná Amerika, dobra príateľkinya nase drzséle, nej vkaníla nigdár v tom obecsanyi!

Dr. Popp Fülöp zágrebszki evg. sinyour szo nejdávno goripoiszkali vecs nasi gmajn. Pravli szo nam, na kaksá príjazniva, odprejta vüha nájdejo pri bánszkoj vládi na vsze nyihove prosnye. Csüdüvali szo sze, ka eti nedobí vszáki dühovnik niti szvojo kongruo, tam pa escse gmajne dobíjo podporo. Zágrebszka 50.000 dinárov, dobí na goriposztávlenye zseleznoaga plouta pred církvov.

Svicarszke protestanske diakonissze szo vzelé prejk v spitáli v Novom Szadi szkrb betezsníkov. 18 jí je prislo, k-sterim szo sze nisterne domáccse escse pridrúzsile.

Lipics József szimpaticsen bancsni csesztinik je nov. 29. príségao vecsno vernoszt i lübézen v Moráv-szkoj ev. cérkvi szvojoj lepoj zárocsnici, Kühár Sáriki, cséri Kühár Józsefa, nase sinyorije podporne zavüpnoszt predszednika z-szvetszke sztráni, zselejmo dügo blájzsensztvo mládomi pári!

Stern Arnold trzsec v Püconci szi je zaroucsó Sparas Emmusko z-Püconec. Doszta szrecse!

Poszvetsávanye hizse je bilon v nov. 19. v Predanovci pri Vlai Ferenci, ki szo szi z velikimi trüdi tákse hrambe szpouvali gori, sterim pár trbej iszkati v cejlom Prekmurji. Zselejmo nasemi vrlomi, vrejlomi priátelei, naj Goszpodni Boug, ki je cejloj familii dotímáo na pomoucs bio, poetom toga tüdi verosztüje obri nyih i te nouve hizse. Nyegov blagoszlov naj bode nad hizsov i nad onimi, ki vu nyej prebívajo!

Poprejsno i veliko tájlemánye je napravila náгла szmrt Vlai Mihály-a, csernelavszkoga krcsmára i kmeta, koga je nov. 22., zsítka nyegovoga 61. l., bláj-szenoga zákonszkoga zsítka 36. l. poudro vö z-serega zsvoucsi te Vszemogoucsi. Pokojnoga, ki je eden delaven, szkrben i prijaznív cslovek bio, velika rodbina zsalúje; med nyouv: tüvárisica, jedína csí, zet, vnúka, brat i szesztre. Boug vszega trousta i milosce naj potrousta i pokrepi ta turbna szrdca vu nyihovoj globokoj zsalosztí.

Szekolejranye. Sinyour szo goriopoumenili vsze gmaïne i po gmaínaj szekolerane vsze gmaínare, da vu Vogrszkom országi sze od etec vecs szekolejranye nemre zvézati, — naj szvoje vrejdnošti pri »Herceg-Bosna« drüstvi dájo szekolerati. Szekolejranye, kak do etímáo, potomtoga tüdi gorivzeme vszáki dühovnik.

„Blájzsena Devica Marija i nasi bratje evangelicsanci, ali kak Klekl znami fretajo. Etak szmo csteli ednouk vnyúví novínaj: »Znáno je, ka po níksem krívom zapelávanyi nisterni nasi bratje szlovenszki, ki szo evangelicsanszke vere, ne csesztíjo Maríje. Zvüdili szmo zse pred nisternimi lejtí, gda je nyihov szuperintendes (zakaj nej püspek?!) V Püconci hodo, pokazao v souli, gda je vido, ka deca níkaj nevej od Bl. Dev. Marije. Kak vi to vcsíte, je pravo, vucsítelom, ka ne povejte deteti tiszte lübléne materé, stera je nasega Zvelicsítela, Jezusa Krisztusa rodíla? — Luther Martin szam je tüdi csesztio Dev. Marijo zse po odsztopi od katolicsansztva. — Zdaj pa szmo pá té veszéli glász doubili, ka nasé brate pogosztoma na pomocs zezávajo Bl. D. Marijo, naj pomága nyihovim v-boji Evangelicsanje praj zmérom májo té leipe recsí na vüsztaj: Marija pomágaj! Marija pomágaj! — Oh kak lepou je to! Drági bratje i szesztre, li osztanite pri toj lepoj navádi i po bojní! Naj szi niscse nemiszli, ka mi je prijéto eto píszyane i ka bi kakse stükanye rad nadaljávo z g. Kleklinom, nego rad bi znao szamo, csi bi g. Klekl, ki od dna do dna vékso szkrb scséjo meti navász evangelicsanke — oh pa kak miszlijo od nász, tou prevecs szvéklo szvedocsi ete govor, steroga v nyihovom kalendáriji cstémo, gda szo od níksega »Don Bosko píszali: z »Lüteranszke vere na krszt-sanszko«?! — i ki szo nejdávno ednoga nasega verníka szamo z taksov krsztsanszkov, krotkov, grob-janszkov recsjouv postüvali za lazslíva, — právim, rad bi znao, csi bi g. Klekl malo znali poszvedocsi

tou, gda bi meo drzsati nisterni evg. püspek v Püconci zgoránye káranje?! Tou pa nyim nemogoucsé bode. Zató ji proszim, naj dájo mír nasim evangelicsancam, nej trbej tém nyihovoga »krívoga zapelávanya«. Lejko szo mírovni, znájo tej, z decov szvojoj vréd, ka nyim je potrejbno znati od Marije. Lehko szo zagvüsani pa tüdi, kak szem jasz zagvüsani v tom táli, ka gda szo molili, doticsno zdühávali sze nasi evangelicsanci, nyihovo zdühánye je vu eti recsáj dalo glász: »Boug pomágaj«! Nemajszlájte sze okouli nasi evangelicsánov, ár vam právjíjo: »Timeo Danaoset dona ferentes«, bojímó sze od Vász, csí nam taki dár prineszéte. Mejte li szkrb na tiszte, steri vam notrivzemejo szledécsa, ka tüdi z-vási Novin vzememo.

Pod obrambov Maríjinov. Kák csüjemo pravití, je eden voják. ki je zsidovszke vere, pa od nász z-douma, píszao domou, ka je on dozday nej vervao, csi je Marija, odzday de pa vervao. To pa zató, ka je zsnjegove csete, stera sze je boríla prouti szovrazsníki pod Maríjinov zásztavov, nej szpadno nieden voják, csi rávno ka szo bíli v-velkom ogní, z-drügi cset pa stera szo sze vojúvale pouleg nyih, je oblezsalo vnogo mrtvi pa oranyeni na bojicsi. Ezektol eltekiníve azonban paxetcharitas nobiseum!

Amnesztíja, (odpüscsejnye) prekmurszkim vojaski pobagnyenim. Od okrajnoga glavársztva z M. Szobote je poszláo vsem dühovnikom i rítarom píszmo v sterom sze naznánye dáva, ka je bojaszko minisztersztvo vsem vojaskim pobegnienim, kí sze v »stiri mejszeci zglászíjo, odpüsztilo nyihovo presztoplejnye, ni eden nede kastigani zató, ka je pobegno. Mt. 22. 21. Rim. 13. 1. —

Velika zselezniska katasztrofa sze je prpetila v Szrbii; 12 mrtvi, 18 tezskoranyeni je bilou.

Fasisztovszka revolucíja je bíla v Itálii, ali brez vszákega krvi prelejevanya szo fasiszti do vladanya prisli.

Loyd George, angloski miniszterszki predsztédník, kí je za cajta bojne i po bojní najvékse pozványe szpunývao, je odsztoupo.

Desztélejtíco je szvetila nasa drzséla bíte na kumanovom od okt. 24—27. Tej dnévi szo velke znaoenitoszti za cejlo krsztsanszko Európo, nájbóle pa za Jugoslávíjo, ár je tü krsztsansztvo obládalo vu tórkaj mohamedáne.

Zselezniska neszrecsa v Rumaníji. Za casza koronívanya rumunszkoga kralá szta dvá vláka zadela eden obdrügoga. Bilou je 30 mrtvi i 21 tezsko ranyeni.

Na Angloskom je szkoro poldrúgi milíjon lüdi brez dela.

Bívisi nemski caszar, Vilmos II., 63 lejt sztar sze je znouvics ozseno. Zsena je 34 lejt sztara.

Stera hizsa szi je escse nej szprávilá nasega evg. kalendarija, naj szi ga precí kúpi, zse za szpoumenka volol

Ka lejko csinim za DŰsevni liszt?

*Naprejplácsam na nyega! Pred
drűgimi ga tűdi szpoznávam i po-
rácsam! Pouleg moje mogoucsnoszti
ga podpéram, naj k-szirmaskim,
raztepenim bratom vere moje tűdi
more prihájati i vu nyih krepűti
vero ino evangelicsanszko obcsűt-
noszt!*

Szobotsko Evang. Zsenszko Drűzstvo
tek. m. 24-toga dnéva popoldnévnoj bozsoj szlűzsi
ob 1/2 3-tyoj vűri solszkoj deci z-programmom
vkűp prikapseni bozsicsni ouszvetek nasztávi, pri
steroj príliki vu cérkvi bozsicsno drejvo (kará-
csonyfa) bode gori posztávleno. K-bozsicsnoga
drejva gorposztávlanyi potrejbne sztroske szo z-
sztála imenűvano drűzstvo, z-sztála pa decé ro-
ditelje i níki pobožsni dobrocsinitelje dáli vkűper.
Szobotski gmajnarje sze zse i zdaj z-velkov ná-
leznosztjov pripravljajo k-toj príliki. Z-nase
sztráni z-radosztjov pozdrávlamo etakse, pobožs-
noszt nadigávajoucsa csinejnya, pri steri sze
ednorazmécse, rodne dűse vu dűhi zdrűzsijo i
náidejo.

Prihájjmo záto i hítmó vszi z-szrdcá
pozdrávlát, k-nam pridoucsega máloga Jezuseka
govorécsi: »Blájzsni je, ki je prisao vu iméni
Gošzpodnovom, Hozsánna na viszíni.«

REDITELSZTVO,

Velika katasztrofa sze je prigodíla
za volo zemlégibanya v Juzsnoj Ameriki,
v Chili. Porűsilo sze je na sztotine hízs.
1400 oszoub je zsítekszvoj zgűbílo. Velika
je moucs Bozsa!

Groznosztí na Grcskom. Kak
szmo zse v nasem kalendaríi píszali od
toga, grki szo prevecs bidti bíli od tűrkov.
Cejle krajine szo zgűbíli. Vű je vdárla
rebericia. Vecs minisztrov i vojszkovodjo
szo na szmrt obszodíli i dojsztrelíli. Drűge
szo na dúgo vozo i na veliko penezno
kastígo oszoudili. Eden miniszter, Stratos,
je pred eksekúciouv proszo, da prejkdájo
nyegov kejp szinouvi. Na kejpí je bio nye-
gov podpiszek z-gouvorom: „Nigdár sze
ne brigaj z politikov“! Vesz civilizirani
szvejť sze je zburkao nad grožnim csinej-
nyem hellénszkoga lűdsztva, stero je telko
filozofov i dícsni voditelov dalou nyemi v

preminoucsem, ali stero lűdsztvo je zse
ednomi z szvoji velki színo v dnesz „ho-
zsanno“, vűtro pa „rázpi ga“ kricsalo.

V Bulgárii tűdi velko zmejsanye
jeszte. Rebellise szo dűnok kmeti preci
obládali i réd nazájposztavíli.

Veliki sznejg je zapadno po szever-
noj Europi, tűdi v Nemskom országi.

Pasicsova vláda je dojzavhájlila, ali
tak sze vsze kázse, ka znouvics Pasics
posztávi vkűpdrűgo vládo, stere glávna
náloga bode: pripravljanye k-odebéranyi
nouvi követov.

Letosnyi rekrúti okouli márciusa
bodo rukivali.

Vzemi, cstí i daj dale „Dű-
sevni liszt“!

Kak szí premislávajo, kak písejo
doticsni faktorje od nász Prekmur-
szki evangelicsancov?

Dec. 13 dnéva vűdáni „Jutro“ novínaj
je eden máli razglász, ali szí naznanilo
bílou dáno od evangelicsancov. „Jutro“ szo
edne nájbole razsűrjene vládne sztranke
(kormánypárt) novíne, od steri nemremo
pravíti, ka bi nepremísleno, — znábíti od
sztrankarsztva gnáne, mele segou píszati.
Nej szo Boug zná káksega divjega prouti-
vládi kricsécsega glásza organum, vu steri
sze nájvecskrát malo reálnoga nájde.

Od kruplívnyeka (vogrszki) Prejkmszke
obcsine gucsí tou naznanilo, z-stere je za
volo pripetjá ognja v-Maribori pred eskűt-
nim szodiscsom vűposztlűhnyeni, tozsenec,
tozseni i eden sereg szvedokov. Té prílike
razprávlanye med vszágdenésnye delo slí-
si... ali v-nyem je znamenito i kebzűvanya
vredno „Jutro“ novín glász i nyega koncni
napiszek: „vszi doticsni szo lí szamo po
tolmácsí gúcsali, ár szo vszi evangelicsan-
szki magyarónje bíli, kí szo zvűn nístere
szlovenszke rejcsi nej znali drűgoga jezika,
kak magyarszkoga“.

Ete recsí, líki blízka tráki preszvejťijo
doticsni krouzsov premislávanya. Pouleg
nyíhovoga premislávanya je evangelicsánec
telko, kak magyarón. No csi je gvűsno, kaj

szo medtimi vöposzlhnyenimi katholicsaje tüdi bíli, ár v kruplivniki jesztejo katholicsanszki sztancsarje tüdi. Kruplivnik je csísztó magyarszka vész i nyé sztancsarje za tou nikaj nemrejo, csi nevejo szlovenszki, kak Mariborszki szlovenec nemre zatou, kaj neve magyarszki — i rávno zatoga volo szo nej vrejdni, kaj bi sze ospotávali i poménsávali. V-Prejkmurji povouli vogrszki katholicsánov zsvé, od Hodosa do Dolnye Lendave, ali tej neponizsávajo, szamo evangelicsanci szo nyim szpica v-ouki, zsnyimi szi vszigdár pomej-csejo i gde morejo nyim eden, eden brszáj dájó v-hrbet. Mí szmo na tou nej nevoscseáni kath. bratom nasím, zsnyimi kak prvle, tak i zdaj vu míri scsémo zsvéti, ali britko nam szpádne viditi, kaj doticsni faktorje z-dvoujov merov mejrijo i nász brezi toga, ka bi nas sztan poznali: ab ovo, szoudíjo. Obsútíti szmo mogli tou nej szamo pri evangelicsanszki vucsitelov odpüscsenyi, nego pri vszáksem dugoványi vszepovszédik moremo tou obsútíti. Nase zametávanye sze je zse na legio pozdignolo. Mí evangelicsanci zse mámo edno imé, stero je vu zacsétki couna bíla, ali zdaj zse z-pozdignyenov glavouv noszimo nyé, tou je: „Protestánus“ imé. Dobro naj zátó pázijo, kí couné dávalo, da tak neobhodíjo, kaj bi tou imé: „magyaron“ nam po vrejmeni na díko szlúzsilo i zsnyega sze za nász „lejšo“ imé vösznouvilo . . . Tou edno je gvüšno, kaj etaksa nezrejla i nepremíslena scsípanya nepomágajo naprej lübéznosztí, vüpaznosztí i zadovolnosztí. stero bi pa vu prvoj vrsztí doticsni faktorov dúznoszt bíla.

Nasim cstitelom. Proszimo vszákoga, kí je 1. numero etoga nasega lísztá do rouk douho, naj do januára 10-ga pri vszozem dühovniki ali vucsiteli naznani, jeli scsé vdáblati nas líszt ali nej! Kí bi ga nej steo meti nadale, proszimo ga dönok, da 2 dinára za eto numero plácsa, naj sze nam kamcsi velki sztroski stampanya povrnéjo! Nacsi sze pa vsza

naprejplacsila k-pejnezniki nase sinyoríje: Fliszár Jánosi vp. vucsiteli v M. Soboto májo poszlati.

REDITELSZTVO.

Szamovolni dári na goridrzsánye i razsirjávanye „Düsevnoga lísztá“: Zounik Józsefné z Salámenec 20 Din. Boug pláti! Nájde-no je blüzi predanovskoga pokopálisca 10 Din. pejnež. Právomi lásztniki sze lejko nazájdájó, ovak sze pa na goridrzsánye i razsirjávanye „Düsevnoga lísztá“ obrnejo tej penezi. Red.

Mursko Sobotsko Szamovolno Ognyagaszilno Drúzsztvo 1923. jan. 6-toga v-Dobrai Jánosa presztoraj z-pleszom vküpprikapcseno razveszeljávanye bode drzsalo.

Trzsne cejne. Kereskedelmi árák.

1922. dec. 22.

Blágo — Áru.

100 kg.	Psenica—Buza	K	1600.—
» »	Zsito—Rozs	»	1400.—
» »	Ovesz—Zab	»	1100.—
» »	Kukorca—Tengeri	»	1000.—
» »	Proszou—Köles	»	1100.—
» »	Hajdiina—Hajdina	»	1100.—
» »	Graoka—Bükköny	»	1400.—
» »	Otroubi (psen)—Korpa (buza)	»	900.—
» »	Szenou—Széna	»	900.—
» »	Graj—Bab	»	1600.—
» »	Krumpise—Burgonya	»	400.—
1 kg.	Lenovo sz.—Lenmag	»	—
» »	Detelcsno sz.—Löhermag	»	—
» »	Bikovje } —Bika	»	24-30.—
» »	Telice } —Üszö	»	24-30.—
» »	Krave } —Tehén	»	12-20.—
» »	Teoci } —Borju	»	30-34.—
» »	Szvinyé } —Sertès	»	58-62.—
» »	Mászt I-a—Zsir I-ö.	»	140.—
» »	Zmoucsaj—Vaj	»	110.—
» »	Spej—Szalona	»	110.—
1	Belice—Tojás	»	3 i 7

Pejnezi — Pénz.

1 Dollár	= Kj	360.—
100 Kor. Budapest	= »	16-00
100 Kor. Becs	= »	—53

Stampano v „Prekmurski Tiskarni“ v M. Soboti.